

[Løje.]

var hundeanst, da han i en Nattetime stod over for en gammel Mand, der værgede sine Ejendomme og sit Hjem, men for Politiet havde han kun et Smil tilovers. Han var velkendt med, at Politimyndigheden gennem Lovgivningen var blevet den svageste Part, ikke engang Ret til at forlange, at Forbryderen skulde udtale sig, var levnet Forhørsdommeren.

Den i Pressen stærkt omtalte Retssag i Grenaa kunde da ogsaa tyde paa Mangler i Retsplejeloven. Som bekendt blev alle disse Mennesker — der var, saa vidt jeg erindrer, en 8—9 Stykker — hurtigt sat paa fri Fod, og der rejste sig en stærk Folkestemning imod denne Løsladelse, hvilket gav Anledning til, at Justitsministeren rørte paa sig og bl. a. afsendte den stærkt omtalte Næse til Politimesteren. Men Politimester og Dommer var, saa vidt jeg ved, enige om, at Løsladelsen var lovlig, at de havde vægtige Grunde for at løslade de paagældende, i hvert Fald ikke vægtige Grunde for at fastholde dem, men den almindelige Folkestemning gik her imod, og den højtærede Justitsminister har ved at tildele Politimesteren en alvorlig Irettesættelse givet Folkestemningen sin Tilslutning. Vi er vel alle enige om, at disse unge Banditter burde være blevet under Laas og Lukke, men hvis Politimesteren har Ret i, at han i Henhold til Retsplejeloven ikke kunde fængsle de paagældende, maa der være en Fejl i Retsplejelovens § 780, som naturligvis maa rettes. Jeg er bekendt med, at det ærede Medlem Hr. Pürschel har stillet Forslag i saa Henseende, og det finder jeg naturligvis fuldt ud berettiget.

Der er Grund til at paaskønne, at den højtærede Minister ved sin Optræden i denne Sag har givet Udtryk for, at der i videst mulig Udstrækning maa tages Hensyn til en stærk og velbegrundet Stemning, der rører sig i Folket; at Ministeren maaske derved er kommet til at gøre en veltjent Embedsmand Uret, er en Sag for sig, som jeg ikke finder Anledning til at blande mig i.

En anden Ting vil jeg gerne udtale min ubetingede Tilfredshed med. Naar Ministeren nu bebuder og tidligere gennem Pressen har bebudet, at han vil fremsætte Forslag til Lov om Tvangskastration, synes jeg, det betegner et alvorligt Brud — og det kan jeg altsaa kun udtale min Tilfredshed med — med den hidtil fulgte Linie. Det er et Skridt bort fra den moderne Retsopfattelse med dens misforstaaede Humanisme, som først og fremmest

anvendes over for Forbryderne, medens man paa den Maade bliver inhuman over for den fredelige Befolkning, der ved denne Forbryderhumanisme utvivlsomt udsættes for større Fare fra Forbryderne. Der er sikkert ingen, der vil paastaa, og den højtærede Minister vil sikkert heller ikke paastaa, at Kastration er en human Straffemetode. Disse Mennesker bliver dog udstødt af Samfundet, bliver en Pariakaste, der hele deres Liv er udsat for Haan og Spot og medlidende Skuldertræk fra deres Medmennesker. Jeg nærer ikke Tvivl om, at denne Straf, hvis den lovfæstes, vil virke afskrækkende, saa Voldsforbrydelserne vil blive begrænset ret stærkt. Men det næste alvorlige Spørgsmaal er da dette: Hvad bør Lovgivningsmagten gøre for at styrke Retssikkerheden over for Mordforbrydere af Handestmorderens, Carl Wagners og Oddermorderens Type? Disse forfærdelige Forbrydelser har fremkaldt Ængstelse i alle Kredse i Folket, først og fremmest hos ensomme Kvinder og hos dem, som lever deres Liv i ensomme Gaarde og Huse ud over Landet, altsaa hos Folk, der ofte under trange Vilkaar udfører en streng Dagsgerning, som ved Aftenstid er tvunget til at færdes paa de mørke Veje for da efter en lang og streng Arbejdsdag at lægge sig trætte til Ro — som ikke stiller store Krav til Samfundet, men kræver Ret til at leve deres Liv i Fred. Af Hensyn til alle disse Mennesker bør der iværksættes effektive forebyggende Foranstaltninger.

Jeg er af den Opfattelse, at Nødværgeretten bør udvides. Jeg ved, at Juristerne mener, at Nødværgeretten er god nok. Men det er den almindelige Opfattelse, at man omtrent skal lade sig slaa halvt ihjel, før man har Lov til at forsvare sig.

Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man i Løbet af kort Tid kom til at beskæftige sig med den for ikke ret lang Tid siden vedtagne Vaabenlov. Det er muligt, at Forholdene har ændret sig saadan i den forløbne Tid, at der kunde være Grund til at se paa den en Gang til. Det er dog en urimelig Ting, at lovlidige Samfundsborgere har meget svært ved at opnaa Ret til at anskaffe sig og bære Vaaben, medens Folk med forbryderiske Instinkter altid kan faa fat paa Vaaben.

Det bør ogsaa henstilles til Pressen, at Meddelelser om grupp vækkende Forbrydelser gøres saa korte og sensationsfrie som overhovedet muligt. Naturligvis bør Offentligheden have Besked om, naar og under hvilke Omstændigheder en Forbrydelse har fundet Sted. Men der er næppe Tvivl om, at en